

Ctrl+Alt+Del!*

Αρκετά περιπλανηθήκαμε με σακίδια στην πλάτη στη ΝΑ Ασία. Η οδγηκή μας περιπέτεια ξεκινά από το μηδέν - όσα και τα χιλιόμετρα του νέου μας κινητήρα - με προορισμό την Αυστραλία!

* ΕΠΑΝΕΚΚΙΝΗΣΗ

ΑΚΗΣ ΤΕΜΠΕΡΙΔΗΣ | Α.Τ., ΒΟΥΛΑ ΝΕΤΟΥ

ΟΤΑΝ διαβάζετε αυτό το άρθρο, μάλλον θα είμαστε στην Αυστραλία. Και λέμε «μάλλον», γιατί στην Κουάλα Λουμπουρ γράφονται αυτές οι γραμμές. Τα καλά νέα είναι ότι το Discovery φοράει έναν ολοκαίνουργο κινητήρα. Τι ανάσα ανακούφισης κι αυτή, όταν τον βάλουμε μπροστά για πρώτη φορά... Έπειτα από έξι εβδομάδες στο συνεργείο, με το αυτοκίνητο διαλυμένο στα εξ'ων συνετέθη και με το μοτέρ να χτίζεται πάνω στο πλαίσιο μέρα με τη μέρα, ούτε εμείς δεν πιστεύαμε ότι θα ερχόταν και πάλι στη ζωή. Αν όλα πάνε σύμφωνα με το πρόγραμμα, θα πρέπει να έχουμε βάλει το Discovery σε κοντέινερ στις 21/2. Εννέα μέρες χρειάζονται για να φτάσει το πλοίο στο Φρεμάντλ, στο νοτιοδυτικό άκρο της Αυστραλίας, και τις ίδιες μέρες λέμε να φτάσουμε κι εμείς αεροπορικά στο Περθ.

Ύστερα από δύο μήνες πεζοί, φαντάζει σαν όνειρο ότι οδηγούμε και πάλι. Έχουμε σκουριάσει από την ακινησία, όμως δε βλέπουμε την ώρα που θα ξαναβγούμε στο δρόμο, θα οδηγούμε ολημερίς, θα φωτογραφίζουμε μανιωδώς και θα σταματάμε μόνο πριν νυχτώσει. Για να μαγειρεύει η μία, να γράφει και να συνδέει το δορυφορικό ο άλλος και στο τέλος να ανοίγουμε τη Maggoliina μας και να κοιμόμαστε κάτω από τ' αστέρια με σόουντρακ τη σιωπή της αυστραλιανής ερήμου, του περιβάλλοντος outback.

Τώρα που το σκέφτομαι, είμαι βέβαιος ότι την πρώτη μας κιάλας νύχτα στη σκηνή ο εφιόλης που ζήσαμε στην Ινδονησία θα αποτελεί μια γλυκιά ανάμνηση. Και μάλλον θα λέμε μεταξύ μας: «Θυμάσαι, ρε, που αφήσαμε το αυτοκίνητο δύο κομμάτια στη Μαλαισία και αλωνίσαμε το Σουλαουέζι με λεωφορεία, minibus, παπάκια και οισοτόπ»;»

01: Ήρωας μικρών και μεγάλων στο Γκοροντάλο είναι ο Νάνι Ουαρταμπόνε, ένας ανάρτης που πολέμησε κατά των Ολλανδών αποικιοκρατών και των Ιαπώνων κατακτητών κατά το Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο.

02: Ο Τζέγκα, ο ινδικής καταγωγής μηχανικός της Land Rover Malaysia, που έλυσε και έδεσε μόνος του το Discovery. Από τη δουλειά του εξαρτάται η επιτυχία του ταξιδιού μας στη συνέχεια...

Με σακίδια στην πλάτη

Για περίπου τρεις εβδομάδες στο Σουλαουέζι μεταμφιεστήκαμε σε backpackers, και ομολογώ ότι το απολάυσαμε. Ξένοι οδοιπόροι, χίπικη ζωή. Ήταν ιδιαίτερα αγχωτικό το να κινούμαστε χωρίς αυτοκίνητο στην απομακρυσμένη αυτή γωνιά της Ινδονησίας. Δεν είχαμε τίποτα να μας απασχολεί, πέρα από το να πάρουμε το επόμενο λεωφορείο και να προχωρήσουμε. Ούτε η κίνηση, ούτε η κατάσταση του δρόμου, ούτε η ποιότητα του πετρελαίου, ούτε η στάθμη των λαδιών ή η φθορά των ελαστικών. Απλά πράγματα. Βέβαια, έπειτα από δεκάδες ώρες σε άθλια υπεραστικά και σε σαπιοκάραβα, που στην Ινδονησία βυθίζονται σαν καρυδότσουφλα (ένα, μάλιστα, στα ανοικτά του Σουλαουέζι τις μέρες ακριβώς που ήμασταν εκεί...), πρέπει να παραδεχτούμε ότι το άθλημα έχει κι αυτό τους κινδύνους του. Φανταστείτε ότι το Σουλαουέζι -1.700 χλμ. απόσταση από το Μακασάρ μέχρι το Μανάντο- διασχίζει ένας δρόμος τόσο στενός, που, όταν συναντιούνται δύο λεωφορεία, το ένα σταματάει για να περάσει το άλλο. Η κίνηση είναι ελάχιστη, αλλά η μέση ταχύτητα δεν ξεπερνά τα 30 χλμ./ώρα με τα τοπικά ΚΤΕΛ, παρ' ότι τα οδηγούν «χωρίς αύριο». Πτώματα-θυμάμαι-φτάσαμε στη λίμνη Πόσο, ύστερα από δέκα ώρες κοπάνημα σε ένα λεωφορείο χωρίς κλιματισμό, φορτωμένο με τσουβάλια ρύζι μέχρι πάνω, με το μοτέρ να ανάβει στις ανηφόρες και τις εξετμίσεις να καίνε τις σόλες των παπουτσιών. Μωρά να κλαίνε κατουρημένα πάνω τους κι εμείς έτοιμοι να ξεράσουμε σε κάθε στροφή. «Α, ρε Discovery, πού είσαι...» μονολογούσαμε. Περνούσαμε από κάτι εκπληκτικά τοπία, αλλά πού να φωνάξεις «σταμάτα, οδηγέ». Μετά έπρεπε να βρούμε κάπου να κοιμηθούμε. Πού είναι η σκηνούλα μας; Κάτι χιλιάδες χιλιόμετρα μακριά, σε ένα συνεργείο, με το αυτοκίνητο παραδίπλα, σε δύο κομμάτια κι αυτό. Άλλού το σασί, άλλού το αμάξωμα, σαν κουφάρι. Το «σπίτι» μας, για εξακόσιες μέρες τώρα, ήταν υπό διάλυση, κι αυτό ώρες ώρες μας πείραζε πολύ.

Όσο, λοιπόν, πέφταμε και αγχωνόμασταν για το πότε θα έφτανε ο κινητήρας από την Αγγλία και για το αν όλα θα πήγαιναν καλά στη συναρμολόγησή του, τόσο προχωρούσαμε στην καρδιά του εξωτικού αυτού νησιού που λιγότεροι από χίλιοι ταξιδιώτες επισκέπτονται κάθε χρόνο. Όσοι, δηλαδή, καταφτάνουν στο Μπαλί -την τουριστική λοκομοτιβία της Ινδονησίας- κάθε δύο ώρες!

Σύμφωνα με τις ταξιδιωτικές οδηγίες, το Σουλαουέζι μπορεί να βλάψει σοβαρά την υγεία των τουριστών. Το κεντρικό τμήμα του νησιού τα τελευταία χρόνια συγκλονίστηκε από τη διαμάχη ανάμεσα σε μουσουλμάνους και χριστιανούς. Όταν φτάσαμε στο Πόσο, μια off limits πόλη μέχρι το 2005, επικρατούσε εκκωφαντική ηρεμία. «Δε μου αρέσουν οι φάτσες εδώ» έλεγε η Βούλα. Πράγματι, δεν έβλεπες χαμόγελα όπως αλλού, οι άνθρωποι ήταν κάπως τσιτωμένοι. Οι ίδιοι άνθρωποι που ζούσαν αρμονικά μεταξύ τους μέχρι το 1998, οπότε φανατικοί Ισλαμιστές, εγκάθετοι της Τζακάρτα, ήρθαν εδώ και άρρισαν να σπέρνουν τον τρόμο. Η Τζακάρτα συνεχίστηκε με βομβιστικές ή ένοπλες επιθέσεις σε πόλεις όπως το Πόσο, η Τεντένα και το Πάλου μέχρι το 2005, που άλλαξε... βιολί η κυβέρνηση. Το αποτέλεσμα; Οι κάτοικοι του Σουλαουέζι είναι έκτοτε χωρισμένοι σε δύο στρατόπεδα.

Ναυαγοί στα νησιά Τόγκιαν

Νά'μαστε, λοιπόν, σε ένα σαπιοκάραβο προς τα νησιά Τόγκιαν, το οποίο ναύλωσε η Σίλβι, μια Αμερικανίδα ανθρωπολόγος που ζει εδώ και είκοσι χρόνια στο Σουλαουέζι. Είχε τόσο κύμα, που σε κάποια στιγμή η πλήρη βυθίστηκε και ο καπετάνιος έπεσε κάτω, όταν τα νερά μπήκαν ορμητικά στο αμπάρι. Μούσκεμα εμείς, προσπαθήσαμε να διατηρήσουμε το χιούμορ μας: «Πνιγμένο βρέθηκε στην Ινδονησία το ζευγάρι των Ελλήνων που έκανε το γύρο του κόσμου!» Ο εφιάλτης κράτησε τρεις ώρες, μέχρι που φτάσαμε στον παράδεισο: μια ακτή τετρακοσίων μέτρων, εντελώς απομονωμένη, με ψιλή άμμο, κοκοφοίνικες και δέκα ξύλινες καλύβες στην άκρη του Μπατουντάκα, ενός από τα έξι νησιά Τόγκιαν. Αυτό ήταν το Island Retreat. Εκεί βρήκαμε όλως τυχαίως δύο Κύπριους, τον Αντρέα και τον Πάνο, που ήρθαν για καταδύσεις. «Καλά που ήρθατε, παιδιά, γιατί είχαμε ξεμείνει από προμήθειες και ψάχναμε φρούτα στη ζούγκλα για να χορτάσουμε» μας είπαν με το «καλημέρα», εμφανώς έκπληκτοι με την παρουσία ακόμα δύο Ελλήνων στην άκρη του κόσμου.

Την επομένη πήγαμε παρέα για κατάδυση, στα ανοικτά του νησιού, σε έναν κοραλλιογενή ύφαλο. Βουτήξαμε από τη βάρκα και κολυμπήσαμε στα 2 μ. βάθος, κόντρα στο ρεύμα. Κατεβήκαμε στα 30-32 μ. Η ορατότητα ήταν εκπληκτική - μέχρι και η επιφάνεια ήταν ορατή. Το θέαμα, δε, συγκλονιστικό. Ήμασταν σε ένα βάραθρο γεμάτο κοράλλια, σπόγγους και μικρά ψάρια. Ένα απέραντο γαλάζιο ενυδρείο!

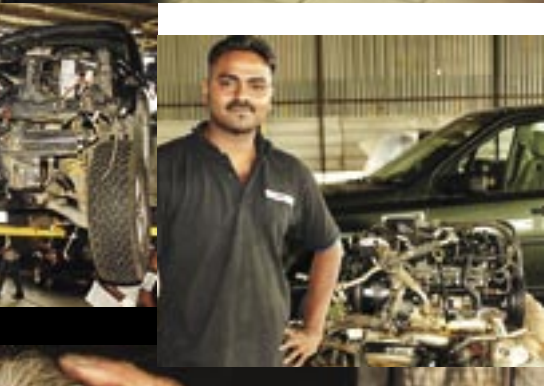
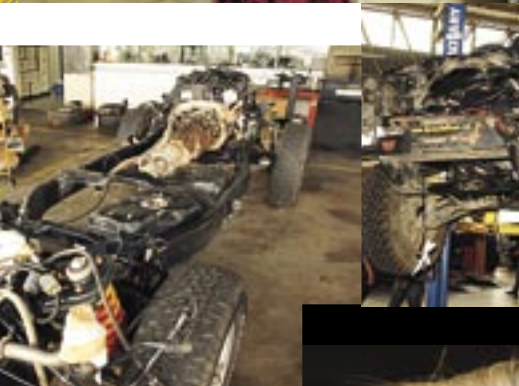
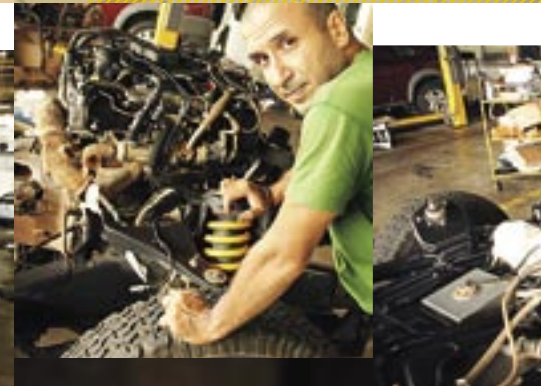

Μιλήστε bahasa;

Μπακάσα είναι η επίσημη γλώσσα της Ινδονησίας και της Μαλαισίας. Έχει απλούστατη δομή, χωρίς χρόνους, γένη ή πληθυντικό, και εύκολη προφορά, γι' αυτό και είναι πολύ απλή να τη μάθεις.

ΟΡΙΣΤΕ ΚΑΠΟΙΑ ΒΑΣΙΚΑ ΓΙΑ ΝΑ ΞΕΚΙΝΗΣΕΤΕ...

Σελαμάτ πάνγκι: Καλημέρα, **Σελαμάτ ντασάγκ:** Καλησπύλιτε, **Σελαμάτ τζαζόν:** Για σου (σ' αυτόν που φεύγει), **Τερίμα κάσι:** Ευχαριστώ, **Σάμο σάμα:** Παρακαλώ, **Άπα κάμπαρ:** Τι κάνεις; **Μπέντορ/Μπάζαζ:** Τρίκυκλα ταξί, **Μπέτσακ:** Ποδήλατο-τρίκυκλο ταξί, **Μπέμο:** Λεωφορείο, **Μίκρολετ:** Μικρό ταξί, **Μάντι:** Γούρνα με νερό, **Λόσμεν:** Φτηνό ξενοδοχείο, **Νάσι γκορένγκ:** Τηγαπτό ρύζι, **Τελοούρ:** Αβγό, **Μι γκορένγκ:** Τηγαπτό νουντλς, **Μπάφο:** Σούπα με κρεφτέδες (γιουβαρλάκια), **Μάρταμπακ:** Τηγαπτό, γεμιστή πίτα, **Μπαρούνγκ:** Υπαίθριο εστιατόριο, **Καμπούνγκ:** Χωριό

03 Τα νησιά Μπούνακεν, στα ανοιχτά του Μανάντο, και τα νησιά Τόγκιαν είναι από τους πιο δημοφιλείς καταδυτικούς προορισμούς στην Ινδονησία. Στα Μπούνακεν υπάρχουν μεγαλύτερα ψάρια και πιο δυνατά ρεύματα. Στα Τόγκιαν, που βρίσκονται μέσα στον κόλπο Τομίνι, τα μεγάλα ψάρια είναι πιο σπάνια, αλλά τα κοράλλια είναι ακόμα πιο εντυπωσιακά.

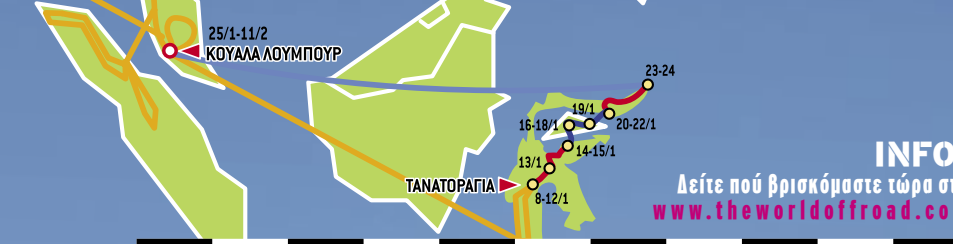
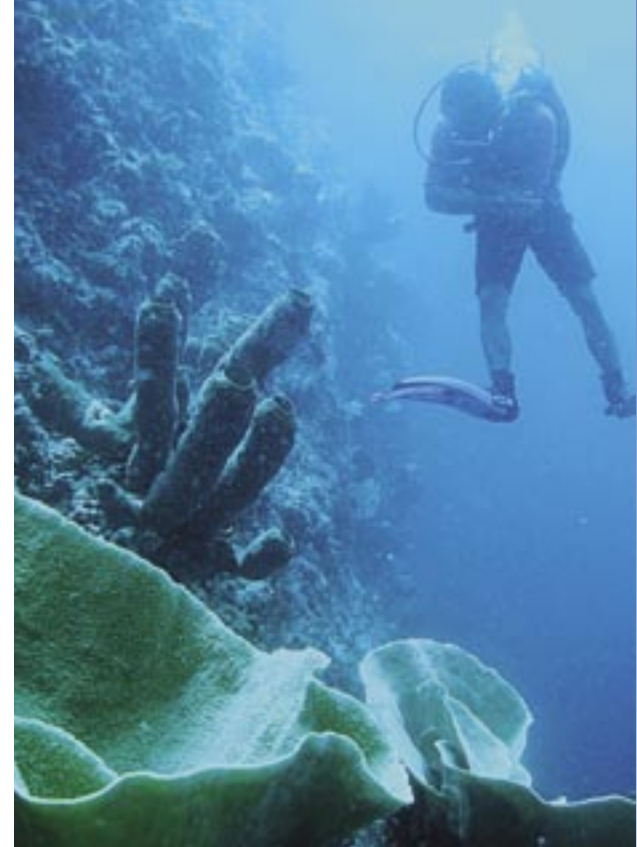
03

Τα χρώματα των οργανισμών ζωντάνευαν μέσα από την οθόνη της Cybershot, που για πρώτη φορά δοκίμαζα με το υποβρύχιο κάλυμμά της. Η απειρία μου δεν κρυβόταν, καθώς σε μισή ώρα είχα καταναλώσει όλο τον αέρα στην μπουκάλια. Αναδυθήκαμε μαζί με τον Όμπι, το «γύφτο της θάλασσας», γόνυ της φυλής των Μπάτζο που δούλευε ως divemaster στο Island Retreat. Όταν επέστρεψαν οι έμπειροι δύτες από την Κύπρο, πήγαμε σε μια απόλη πάνω στην οποία υπήρχαν δύο καλύβες που τις είχαν φτιάξει οι Μπάτζο. Σε κάποια στιγμή ο Όμπι είδε κάτι στον ορίζοντα. Ήταν δύο ψαράδες που κρατιούνταν από το αναποδογυρισμένο τους σκαρί. Τους περισυλλέξαμε και τους πήραμε στη στεριά. Ήταν σε απελπιστική κατάσταση. Το δέρμα τους ζαρωμένο και γεμάτο πληγές από το αλάτι. Έτρεμαν ολόκληροι από το κρύο, ήταν αφυδατωμένοι και πεινασμένοι. Τα μάτια τους σκοτεινά, γεμάτα τρόμο. Με όση δύναμη τους είχε μείνει στη φωνή, μας εξήγησαν ότι είχαν ξεκινήσει πριν από τέσσερις μέρες 200 χλμ. δυτικά από τα Τόγκιαν. Τους έπιασε καιρός, ανατράπηκε η βάρκα τους και οι ίδιοι -χωρίς σωσίβια- γραπώθηκαν σ' αυτή, για να μην πνιγούν. Χωρίς νερό και τροφή για τέσσερις ημέρες, κι όμως επέζησαν οι αθεόφοβοι. Αν δεν τους βρίσκαμε, δε θα έβγαζαν τη νύχτα. Από το διπλανό χωριό καλέσαμε την αστυνομία και την επομένη ήρθαν τα αδέρφια τους για να τους μαζέψουν. Φεύγοντας, μας αγκάλιασαν όλοι τους με ευγνωμοσύνη. Ήμασταν οι σωτήρες τους, γι' αυτό και μόνο άξιζε η περιπέτειά μας στα Τόγκιαν, περισσότερο και από τις συναρπαστικές βουτιές, μέρα ή νύχτα, στους υφάλους. Από τους οκτώ ψαράδες που είχαν φύγει παρέα, οι δύο δεν επέστρεψαν ποτέ, όπως μάθαμε.

Η περιπέτεια είναι περιπέτεια

Τρεις νύχτες μείναμε τελικά στον παράδεισο της Σίλβι. Η Αμερικανίδα είχε έρθει εδώ για μια έρευνα πάνω στην παραδοσιακή ιατρική, και ξέμεινε. «Δεκαοκτώ χρόνια έχω να πάω στο Σαν Φρανσίσκο» μας έλεγε. Δεν είναι και πολύ δύσκολο, ξέρετε, να τα παρατήσεις όλα και να μείνεις σ' αυτόν τον τόπο, όπου οι άνθρωποι είναι αγνοί, το τοπίο λες και βγήκε από καρτ ποστάλ και το καλοκαίρι δεν τελειώνει ποτέ. Όχι ότι η ζωή είναι εύκολη, μια περιπέτεια είναι τα Τόγκιαν. Η συγκοινωνία με τη στεριά είναι δύσκολη, τα κινητά δε λειτουργούν και, όταν πιάσει καιρός, κινδυνεύεις να μείνεις χωρίς προμήθειες. Άσε που μπορεί να ξεμείνεις εκεί για μέρες. Παράλιγο να το πάθουμε αυτό. Όταν τελειωσαν τα χρήματά μας, είπαμε να φύγουμε, αλλά το φέρι περνούσε μια φορά την εβδομάδα. Έλα, όμως, που δε σταματούσε στο Resort. «Θα το ακούσουμε να περνάει, θα είστε σε επιφυλακή, θα μπειτε στη βάρκα και θα το σταματήσουμε εν πλω» μας είπε η Σίλβι, με την τρέλα που κουβαλούσε. Έτσι και κάναμε. Έφτασε, λοιπόν, το Pusrita, το μόνο φέρι που ενώνει την Αμπάνα με τα Τόγκιαν και το Γκοροντάλο, βγήκαμε κι εμείς με το βαρκάκι στο πέλαγος να το σταματήσουμε, γεμάτοι αισιοδοξία. Φωνάζαμε, κουνούσαμε μαντίλια, αλλά τίποτα, το φέρι μάς προσέπερασε κι έφυγε. Και τώρα; Θα μέναμε για άλλη μία εβδομάδα εδώ; Ευτυχώς, είδαμε να έρχεται ένα δεύτερο καράβι. «Αυτό θα σταματήσει» μας είπε ο βαρκάρης. Μπήκαμε μπροστά του και, ναι, έκοψε ταχύτητα. Έτσι, με οτοστόπ σε φέρι μποτ, δραπετεύσαμε από τα Τόγκιαν. Το κάναμε κι αυτό. Όσο για το Pusrita, το βρήκαμε στο επόμενο λιμάνι και μας άφησαν να επιβιβαστούμε, παρ' ότι δεν είχαμε φράγκο για εισιτήρια. Ταξιδεύαμε όλη νύχτα από νησί σε νησί στον κόλπο Τομίνι, και το πρωί φτάσαμε στο Γκοροντάλο. Αξέχαστη νύχτα, ξάστερη, και η θάλασσα λάδι. Ξαπλωμένος στο κατάστρωμα δεν μπορούσα να απολαύσω την ομορφιά της στιγμής. Το μυαλό έτρεχε πίσω στην Κουάλα Λουμπούρ, όπου το Discovery, το τρίτο μέλος της οικογένειας, περνούσε τη μεγαλύτερη περιπέτεια της ζωής του. «Πότε θα φτιαχτεί; Θα γίνει καλή δουλειά; Θα συνδεθούν όλα αυτά τα καλώδια και οι σωληνώσεις όπως πρέπει; Θα πάμε, επιτέλους, Αυστραλία; Κι αν μας αφήσει πάλι;».

Τότε μου ήρθαν στο μυαλό οι δύο ναυαγοί. «Αυτή είναι η απόλυτη περιπέτεια» σκέφτηκα. Στο έλεος της θάλασσας επί τέσσερις μέρες, να τρως τις σόλες των παπουτσιών σου για να ξεγελάσεις την πείνα σου. Πόση δύναμη χρειάζεσαι για να βγεις ζωντανός από αυτό; Ασφαλώς, περισσότερη από εκείνη που έχουμε ανάγκη τώρα εμείς, για να διασίσουμε χωρίς φόβο και με πολύ πάθος την έρημο της Αυστραλίας. Το δίδαγμα θάρρους και ελπίδας των δύο μικροσκοπικών ψαράδων θα το έχουμε καλά φυλαγμένο από τώρα και στο εξής στις αποσκευές μας. Για την επόμενη δύσκολη στιγμή, όπως καταλαβαίνετε... Α. Τ.

INFO:
Δείτε πού βρίσκεστε τώρα στο
www.theworldoffroad.com

13/1/2009

Πεντόλο, Σουλιουέζι:

10 ώρες ταξίδι, για να φτάσουμε στο νότιο άκρο της ειδήλιακής ήλιμης Πόσο. Βρίσκουμε κατάπληκτο σε παραλίμνιο μπανγκαλόου με 4 ευρώ...

14/1/2009 Αμπάνα

Πρωινή βουτιά στα πεντακάθαρα νερά της ήλιμης και άλλες δέκα ώρες ταξίδι με οτοστόπ και τοπικά minibus για το λιμάνι, απ' όπου ξεκινούν τα καράβια για τα Τόγκιαν. Περνάμε από το Πόσο, επίκεντρο του εμφυλίου ανάμεσα σε χριστιανούς και μουσουλμάνους.

15/1/2009 Αμπάνα

Λόγω θαλάσσοταραχής, κανένα καράβι δε φεύγει για τα νησιά.

16/1/2009 Νησιά Τόγκιαν:

Μια Αμερικανίδα ανθρωπολόγος ναυλώνει καράβι για να μας πάει στο ξενοδοχείο της, το Island Retreat (www.togianislandretreat.com) στο νησί Μπατουντάκα.

17/1/2009 Νησιά Τόγκιαν:

Κάνουμε καταδύσεις σε κοραλλιογενείς υφάλους παρέα με δύο Κύπριους, τον Αντρέα και τον Πάνο. Σε μια απόλη βρίσκουμε δύο ναυαγούς ψαράδες και τους περισυλλέγουμε.

18/1/2009 Νησιά Τόγκιαν:

Αποκομμένοι από τον υπόλοιπο κόσμο, χωρίς κινητά, παίρνουμε μία γεύση από τη ζωή των Μπάτζο, των «γύφτων της θάλασσας». Αξέχαστη εμπειρία η βραδινή κατάδυση σε βράβαθο.

19/1/2009 Φέρι μποτ Pusrita:

Κάνουμε οτοστόπ στο φέρι και τελικά καταφέρνουμε να επιβιβαστούμε. Χωρίς πετρέλαιο - τα έχουμε ξεδύσει όλα στις καταδύσεις...

20-21/1/2009 Γκοροντάλο:

Ο νέος κινητήρας του Discovery έχει φτάσει στη Μαλαισία. Κλείνουμε θέση για την επόμενη πτήση προς Κουάλα Λουμπούρ (25/1) και ξεκουραζόμαστε στο Μελετί, το πιο δημοφιλές πανδοχείο της πόλης.

22/1/2009 Γκοροντάλο:

Πάμε για βουτιές στις γειτονικές ακτές, που βρίθουν από κοράλλια!

23-24/1/2009 Μανάντο:

10 ώρες για τα 300 τόσα χλμ. με πνευμοφόρο μέχρι το λιμάνι στο βορειότερο άκρο του Σουλιουέζι, που είναι πηδόν γεμάτο αμερικάνικου τύπου εμπορικά κέντρα.

25/1/2009 Κουάλα Λουμπούρ:

Επιστρέφουμε με την Air Asia στη Μαλαισία.

26-27/1/2009 Κουάλα Λουμπούρ:

Διήμερο αργία για τον εορτασμό της κινεζικής πρωτοχρονιάς. Το συνεργείο είναι κλειστό. Το επισκεπτόμαστε για να δούμε το αυτοκίνητο χωρισμένο στα δύο και το νέο κινητήρα έτοιμο να συναρμολογηθεί. Ανταρχιστική η εικόνα του παλιού, με το μπλοκ ραγιαμένο.

30/1/2009

Σε τρεις εργάσιμες ημέρες, ο κινητήρας έχει κιόλας συναρμολογηθεί πάνω στο πλαίσιο.

2/2/2009

Έρχεται γερανός για να σηκώσει το αμάξιωμα και να το φέρσει και πάλι στο πλαίσιο.

3-4/2/2009

Ο μηχανικός μοντάρει τα περιφερειακά του κινητήρα.

5/2/2009

Το Discovery είναι σχεδόν μονταρισμένο. Πηγαίνουμε με πνευμοφόρο στην πίστα Σεπάγγκ.

6/2/2009

Έχει κολλήσει η μίζα και δεν μπορούμε να βάλουμε μπροστά το κινητήρα.

8/2/2009

Απίστευτη κοσμοσυρροή στις σπηλιές Μπατού, έξω από την Κουάλα Λουμπούρ, για το πλαίσιο προσκύντων των Ινδουιστών προς το θεό Μουρούγκα.

10/2/2009

Μετά τις τελικές ρυθμίσεις, ο κινητήρας παίρνει μπροστά!

11/2/2009

Παίρνουμε το Discovery για πρόβα τζεενεράτε και στρώσιμο. Μένει να το βάλουμε στο επόμενο κοντέινερ για Αυστραλία...

TA NEA TOY DISCOVERY

Ένδειξη χιλιόμετρησης: 102.783, Χλμ. ταξιδιού: 93.783

Στις 20/1, δύο εβδομάδες από την ημέρα που δόθηκε η παραγγελία, ένας ολλοκαίνουργος (μη ανακατασκευασμένος) κινητήρας TDV6 προδιαγραφών Euro4 έφτασε αεροπορικώς στην Κουάλα Λουμπούρ μαζί με μία «προϊκα» από ανταλλακτικά που έφταναν ως απαραίτητα οι μηχανικοί της Land Rover Μαλαισίας. Αφού χαράχθηκαν τα νούμερα του παλιού στο νέο μπλοκ, ξεκίνησε η συναρμολόγηση του κινητήρα πάνω σε πάγκο. Από το παλιό μοτέρ χρησιμοποιήθηκαν η αντλία καυσίμου υψηλής πίεσης, ο εναλλάκτης ρεύματος, ο συμπιεστής του κλιματισμού, το τούρμπο (που ήταν ουσιαστικά καινούργιο) και το βολάν. Μπεκ, σωληνώσεις τροφοδοσίας υψηλής πίεσης, κοιλία συστήματος ψύξης, θερμοστάτης, αντλία νερού και -φυσικά- μιάντες είναι όλα καινούργια. Στη μετάδοση αλληλκτανκαν προληπτικά ο δίσκος/πλάτο και το slave cylinder συμπλέκτη (σε άριστη κατάσταση ήταν και τα δύο) καθώς και ο κεντρικός άξονας, λόγω μίας φθαρμένης τσιμουχας στο εμπρόσθιο μέρος. Με την ευκαιρία, αντικαταστάθηκε ο άξονας του τιμονιού, καθώς του έλειπε μία τσιμούχα. Αφού τοποθετήθηκε ο κινητήρας και η μετάδοση στο σασί, συναρμολογήθηκαν και το αμάξιωμα, με τη βοήθεια γερανών. Σημειωτέον ότι το αμάξιωμα, στο οποίο είναι προσαρμοσμένα η κεντρική μονάδα ελέγχου του κινητήρα και το ηλεκτρικό κύκλωμα, βιδώνεται με 10 ελκαστικές βίδες στο πλαίσιο τύπου σκάλας. Με το αυτοκίνητο ένα κομμάτι, πηδόν, τοποθετήθηκαν το ψυγείο, ο εναλλάκτης αέρα του υπερσυμπιεστή και το κύκλωμα του κλιματισμού, ενώ στο τέλος συνδέθηκαν τα ηλεκτρολογικά. Την τελευταία μέρα αντικαταστάθηκε το ρελέ της μίζας (που είχε καεί από τις προσπάθειες εκκίνησης του κολλημένου κινητήρα), και τότε ο νέος TDV6 ήρθε αμέσως στη ζωή. Το κόστος ενός κινητήρα αγγίζει τα 10.000 ευρώ και η συναρμολόγησή του απαιτεί επίσημα 50 εργατοώρες, σύμφωνα με τη Land Rover. Ο νέος κινητήρας καλύπτεται με εγγύηση ενός έτους. Στην πράξη, η αντικατάστασή του ολοκληρώθηκε σε 14 εργάσιμες ημέρες, στις οποίες περιλαμβάνεται και η αφαίρεση του αμαξώματου.

Γιατί κόλλησε;

Όταν ανοίχτηκε το κάρτερ του κινητήρα, εντοπίσαμε ένα σπασμένο αντίβαρο του στροφαλοφόρου καθώς και δύο ρωγμές στην αριστερή πλευρά του μπλοκ. Τίποτα παραπάνω δεν ήταν ορατό, από τη στιγμή που οι Μαλαισιανοί δεν προχώρησαν στη διάλυση του μοτέρ. Κόλλησε κάποιο έμβολο; Έσπασε ένα κουζινέτο και στράβωσε ο στροφαλοφόρος; Ό, τι και να συνέβη, είναι το αποτέλεσμα, και όχι η αιτία. Το θέμα είναι τι προκάλεσε το κόλλημα. Διαρροή λαδιού δεν υπήρχε από το σωληνάκι του τούρμπο που μας είχαν αλλοξει πρωτίτερα στη Μαλαισία. Από την άλλη, αστοχία υλικού δεν μπορεί να αφορά έναν κινητήρα με 100.000 χλμ. - θα έπρεπε προ πολλού να εμφανιστεί. Μέχρι να εξεταστεί το μοτέρ στην Αγγλία -όπου θα σταθεί αεροπορικώς-, η πιο λογική εξήγηση που μπορούμε να δώσουμε είναι η αυτονόητο: Στέγνωσε το μοτέρ από λάδι. Όμως, λάδι είχε, και μάλιστα επαρκές (παρά τη διαρροή από το μπλοκ) όταν ανοίχτηκε ο κινητήρας, ενώ κατά τύχη είχαμε ελέγξει τη στάθμη το πρωί πριν από το κόλλημα. Με αυτό ως δεδομένο, οι ενδείξεις μάς οδηγούν στην εμπλοκή της αντλίας ή των διόδων του λαδιού προς τον κινητήρα. Περισσότερα, όταν ενημερωθούμε δεόντως από την ίδια τη Land Rover.

